

Kategoria: Aktualności

Opublikowano: czwartek, 02, kwiecień 2020 10:39

Bartłomiej Zydel

Odsłony: 696

Prokurator Rejonowy wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej w sprawie zatwierdzenia „Gminnego programu budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy w latach 2016 – 2020”. Żądał stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Wojewódzki Sąd Administracyjny skargę w całości oddalił. Dlaczego?

W ocenie Sądu analiza treści uchwały Rady Miejskiej potwierdziła, że była ona jedynie aktem niewładczym, zawierała intencje Rady w ramach powierzonego jej zakresu kompetencji. Ocena zaskarżonej uchwały – przy zastosowaniu kryterium wpływu na sytuację prawną adresatów uchwały – dowiodła, że akt ten nie zawiera treści o charakterze normatywnym, nie wpływa bowiem na prawa i obowiązki mieszkańców Gminy, a w konsekwencji nie stanowi aktu prawa miejscowego. Uchwała wprowadzała program budowy przydomowych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy, przy czym udział mieszkańców Gminy w tym programie opierał się na zasadzie dobrowolności – żaden bowiem przepis uchwały nie zobowiązywał adresatów do uczestniczenia w danym programie. Zasady realizacji programu dotyczyły osób, które są nim zainteresowane, czyli tych którzy do niego przystępują, a nie wszystkich mieszkańców Gminy. Jak zauważył Sąd, osoby, które nie zamierzały uczestniczyć w programie wprowadzonym zaskarżoną uchwałą obowiązek utrzymania porządku i czystości na swojej nieruchomości mógł realizować poprzez inne prawnie oraz technicznie dostępne rozwiązania, tj. przydomowe oczyszczalnie ścieków lub zbiorniki bezodpływowe; zaskarżona uchwała nie wprowadzała zatem ograniczeń w tym zakresie.

Ponadto WSA podkreślił, że ostatecznie zasady partycypacji w kosztach inwestycji wynikać będą nie z treści przedmiotowej uchwały (która zawierała postanowienie dot. partycypacji), lecz z umowy zawartej pomiędzy przedstawicielem Gminy a właścicielem danej nieruchomości. Sąd przypomniał, iż zgodnie z zasadą swobody umów strony mogą kształtować treść umowy cywilnoprawnej.

Podstawę prawną zaskarżonej uchwały stanowiły art. 18 ust. 2 pkt 6 i art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym. Wskazane przepisy ustawy o samorządzie gminnym zdaniem Sądu – z uwagi na to, że uchwała nie była ani aktem prawa miejscowego, ani aktem indywidualnym – mogły stanowić w rozpoznawanej sprawie samodzielną podstawę do podjęcia uchwały przez Radę.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 marca 2020 r., II SA/Go 877/19

Źródło: [CBOSA](#)